

БУДНІ АГРАРІЇВ

стор. **2** ПОГОДНІ ВИПРОБУВАННЯ

РУКА ДОПОМОГИ

стор. **3** ВОЛОНТЕРСЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

МАЙБУТНЄ

стор. **6** ІНВЕСТИЦІЇ - В ЗДОРОВ'Я ДІТЕЙ

РЕАЛІЇ ВІЙНИ

стор. **7** МОЛИЛИСЯ, ЩОБ ПОВЕРНУВСЯ З ПОЛОНУ

ВАЖКІ ЖНИВА ПІЗНІХ ЗЕРНОВИХ

За опадами вересень став рекордним за багато останніх років. Майже щодня проливалися рясні дощі. Саме вони й стали на перешкоді багатьом запланованим роботам у полі. Про це розповідає генеральний директор Групи компаній «VITAGRO» Петро Лабазюк:

- Якщо в минулому році цієї пори активно вели жнива пізніх зернових, то нині, як Божого змилювання, чекаємо погожих днів. Ще за сприятливої погоди змогли зібрати тисячу гектарів площ соняшника, пізніше «вловили» сонячний день і аграрії обмолотили ще триста. Проте це лише десять відсотків із загальних площ соняшника. Переживаємо, адже затяжні дощі стають причиною розвитку хвороб культури. Так само через погодні умови не змогли розпочати збирання сої. Найімовірніше, зростуть витрати на сушіння зерна пізніх культур.

На часі й посів озимої пшениці. Вдалося засіяти 12 відсотків запланованих площ. А відтермінування посіву озимих може позначитися на зниженні майбутньої врожайності. Доводиться приймати нестандартні рішення, відповідно до ситуацій і умов, які склалися на цей період.

ПЕТРО ЛАБАЗЮК

Труднощі не обминають сільське господарство, але аграрії «VITAGRO» не складають рук, а наполегливо долають їх

Продовження на стор. **2**

ВАЖЛИВО

ІДЕАЛЬНИЙ ВАРІАНТ - БАЛАНС МІЖ ПІДТРИМКОЮ АРМІЇ ТА ЕКОНОМІКИ

Міністерство фінансів презентувало в стінах Верховної Ради проєкт Державного бюджету на 2023 рік. Вперше в історії незалежної України майже 50 відсотків головного кошторису спрямовується на безпеку та оборону - безпрецедентні видатки в розмірі 1 трлн 136 млрд гривень або 17,8 відсотків ВВП

Також вперше за останні роки в сесійній залі були відсутні дискусії щодо бюджету, розповів народний депутат України, представник політичної партії «ЗА МАЙБУТНЄ» Сергій Лабазюк.

«За 12-річний досвід моєї роботи з бюджетом, ми вперше не дискутуємо ні в залі, ні в комітетах. Зрозуміло, через війну. Зараз не час для політичних баталій...»

Та якщо коментувати основні показники, на жаль, дефіцит бюджету складає 60 відсотків. Дохідна частина відчутно знизилась. Для порівняння - в минулі роки ми хапалися за голову при 2-3 відсотках дефіциту. Але зараз економіка зупинилась, підприємства не працюють повною мірою, дорога логістика, часткове розблокування акваторії Чорного моря. Всі ці проблеми не дають змоги спланувати видатки, наприклад, на програму розвитку чи інші статті», - пояснює парламентар.

За словами нардепа, в ідеальному варіанті має бути паралельний розвиток економіки і посилення оборонної сфери: «Економіка, яка падає, має негативні наслідки для всієї держави, в тому числі й для армії. Тому в ідеальному варіанті процеси розвитку цих двох складових мають бути паралельними. Але поки на порядку денному завдання номер один - Перемога зі збереження наших територій та людських життів».

Продовження на стор. **2**

Початок на стор. 1

Сергій Лабазюк також акцентує увагу на незмінності мінімальної заробітної плати та пенсії. Вперше за останні 10 років в головному кошторисі не передбачена індексація при закладеній інфляції в 30 відсотків: «Що це означає? Ціни зростуть, а доходи громадян не зміняться. На жаль, зараз відбувається девальвація гривні, і ми змушені друкувати кошти... Проте в міру своїх можливостей ми зберігаємо соціальний пакет».

Підсумовуючи сказане, народний депутат додав, що Україна розраховує на фінансову допомогу міжнародних партнерів у вигляді кредитів, грантів, аби перекрити дефіцит у 60 відсотків. Зокрема, він нагадав про зареєстрований законопроект №8025 за його авторством щодо надання грантів на підтримку агропромислового комплексу України від міжнародних донорів.

БУДНІ АГРАРІЇВ

ПОГОДНІ ВИПРОБУВАННЯ

Намагаються ефективно використовувати погожі дні посеред дощового вересня й працівники кластеру «Хмельницький». Проте, як розповідає керівник кластеру Віктор Басистюк, темпи робіт не втішають.

Він каже, що зібрали непоганий урожай картоплі, столового буряка, інших овочів у Гвардійському, де вже не один рік займаються городництвом.

Як відомо, на території кластеру, в селі Остапківці, працює молочно-товарна ферма. Тож ще одне із поточних завдань - заготівля силосу для годівлі худоби.

- Будемо сподіватися, що, незважаючи на такі випробування, які підкидає нам погода, зі всіма завданнями справилося, - підсумовує керівник кластеру.

ВІКТОР БАСИСТЮК

«Чекаємо погоди, щоб продовжити сівбу озимої пшениці. Змогли засіяти незначну частину із запланованих площ, а треба ще - майже 1700 гектарів»

Початок на стор. 1

Кластери «Центральний», «Товтри» розпочали збирання цукрового буряка. На площах, який обробляє кластер «Центральний», викопали 20 гектарів солодких коренів, а у «Товтрах» зібрали понад 15 гектарів цукрового буряка.

Змістився і графік збирання гарбузів, які вирощує наша компанія. Допоки з 1,5 тисячі гектарів вдалося зібрати лише триста гектарів. Щоправда, завод з переробки гарбузового насіння опалюється соломкою і це, зрозуміло, зменшує витрати.

Завдань перед аграріями наразі дуже багато, але не все залежить від наших можливостей. Люди готові працювати, аби лише техніка могла виходити в поле. Останні повідомлення синоптиків додають оптимізму, нам обіцяють менше опадів у жовтні. Тож будемо на повну використовувати кожен погожий день, аби зібрати урожай пізніх зернових, посіяти озимі на всіх запланованих площах, підготувати ґрунт до весняної сівби ярих культур. Труднощі не обминають сільське господарство, але аграрії «VITAGRO» не складають рук, а наполегливо долають ці негаразди, - додає Петро Петрович.

САДІВНИЦТВО

РЕЗУЛЬТАТ ПРИНОСИТЬ РАДІСТЬ

Не зволікають із збиранням урожаю у садах сіл Свіршківці на Чемеровеччині та Малі Жеребки на Волочищині. До роботи залучають додаткову кількість людей, щоб попри несприятливі погодні умови зібрати урожай соковитих фруктів.

- Припиняється дощ, і люди одразу розпочинають роботу. А якщо день без опадів, намагаються виконати якомога більший обсяг, адже переживають, щоб зібрати урожай без втрат, - розповідає головний агроном саду в Свіршківцях Олександр Баран. - Зараз збираємо такі сорти яблук як Голд, Чемпіон, Лігол, а вже згодом перейдемо до більш пізніх сортів - Айдаред, Симиценка, Пінова, інші. Вже зібрали понад 400 тонн яблук. Через те, що незрілі плоди були пошкоджені градом, урожай майже на рівні минулого року.

А ось слив зібрали більше у порівнянні з минулим роком - 130 тонн. Порадував нас і врожай груш, їх зібрали майже 300 тонн. Зрозуміло, що всі працівники саду зацікавлені у якомога вищій врожайності, бо це - результат наших спільних зусиль, - додає Олександр. - Усі вони - люди з досвідом, по-справжньому вболівають за свою справу і заслуговують найширшої подяки за добросовісну роботу. Дуже надіємося, що планові завдання виконаємо. Сподіваємося, що до завершення наступного місяця весь урожай садів зберемо, - додає він.

РУКА ДОПОМОГИ

РЯТІВНИКИ

ВОЛОНТЕРСЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

ГЕРОЇ НАШОГО ЧАСУ

З перших днів війни представники команди «МИ ПОРУЧ» активно допомагають захисникам на фронті. Нещодавно Сергій Ковальчук, Олександр Попіль та волонтер Віталій Певнев особисто доставили на передову провізію для земляків

За три дні волонтери-благодійники побували у кількох гарячих точках. Зокрема, вони доставили вантажі артилеристам з Хмельниччини, які воюють поблизу Запоріжжя. А також - у населені пункти Миколаївського напрямку, де знищують ворога наші земляки, серед яких і депутат Розсошанської сільської територіальної громади.

«Новини з фронту тішать, але не час розслаблятися. Кожен наш донат, кожна допомога - зараз надважливі! Дякуємо волонтерам Хмельниччини. Ми особисто передали провізію нашим захисникам, але для них також важлива і моральна підтримка. Хлопці без жалю дають вогню окупантам! Нехай береже їх Бог. Нехай повертаються додому живі та з Перемогою, - каже Сергій Ковальчук, помічник народного депутата Сергія Лабазюка.

Багато героїв вже отримали рації, берці, продукти харчування, розгрузки, генератори та багато іншого. Відповідно до звернення військових, які в мирний час проживали на території села Баламутівка Розсошанської громади, а нині стоять на захисті цілісності нашої країни, їм вручили шість навушників.

Також за кошти фонду були закуплені та відправлені «Новою поштою» продукти харчування довготривалого зберігання - чай, кава, засоби гігієни та інші необхідні речі. 128 гірсько-штурмова бригада, де служать наші земляки з Волочищини, отримала від благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» 134 кілограми гуманітарного вантажу.

Військові з Хмельниччини отримують провізію та речі, без яких важко обійтися в холодні дні. Та найголовніше, захисникам знову передають автомобіль, який буде допомагати у виконанні військових завдань. Благодійний фонд «МИ ПОРУЧ» не припиняє надавати допомогу захисникам у цей складний для країни час.

Напередодні професійного свята - Дня рятувальника, яке відзначається в Україні 17 вересня, благодійний фонд «МИ ПОРУЧ» привітав працівників 9-ї державної пожежно-рятувальної частини у місті Волочиск та рятувальників Війтовецької територіальної громади

Це свято є визнанням на державному рівні неоціненого внеску рятувальників, котрі першими ліквідовують наслідки злочинних дій ворога на території нашої країни, ризикують своїм життям, аби врятувати співвітчизників.

А для нас, цивільних громадян, - це хороша нагода вкотре подякувати за мужність, сміливість та рішучість усім представникам пожежно-рятувальних частин.

«Дякуємо рятувальникам за щоденні подвиги, мужність і вірність обов'язку, за внесок у ліквідацію наслідків надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру, захист здоров'я та життя людей. Міцного здоров'я та мирного неба. Працюємо для нашої Перемоги!», - приєднався до привітань народний депутат України Сергій Лабазюк.

Найщиріші слова вітання адресував рятувальникам і Петро Лабазюк, генеральний директор Групи компаній «VITAGRO». «Дякуємо за вашу неоціненну працю, відвагу, мужність і величезну турботу про людей. Для вас немає нічого неможливого. Ви - справжні герої!»

ДОПОМОГА

НА ПРОХАННЯ БІЙЦІВ

На запит бійців 360-ого стрілецького батальйону, який сформований на Хмельниччині, та брав участь у контрнаступі на півдні України, придбали прилад, який застосовують для глушіння дронів

Збирали кошти для закупівлі приладу Група компаній «VITAGRO», працівники Волочискської багатопрофільної лікарні, 7-ого відділку Хмельницького районного територіального центру комплектування (військкомату).

Ось так, об'єднавши зусилля, придбали й передали на фронт прилад глушіння квадрокоптерів. Він допоможе нашим мужнім воїнам-землякам знищувати ворожі дрони, що ведуть розвідку та бомбардування.

Неодноразово Група компаній «VITAGRO» надавали допомогу Збройним силам України. Керівник компанії Петро Лабазюк запевняє, що в допомозі захисникам - не спинятимуться, робитимуть все можливе, щоб разом наближати Перемогу.

ГРОМАДА

СЕЛО ДОПОМАГАЄ ЗАХИСНИКАМ

В одному з номерів нашої газети ми вже розповідали, як жителі села Шпичинці Хмельницького району згуртувалися, щоб допомагати нашим бійцям на фронті. Організували навіть свій сільський «цех» із виробництва домашньої випічки, страв, консервації. Чи не всім селом зносили продукти, збирали кошти, готували, пакували і через волонтерів передавали свої дарунки захисникам

з початком осені робота ця знову активізувалася, селяни віддають на потреби ЗСУ вирощену городину, заготовки на зиму, іншу продукцію.

- Шпичинці - село трудолюбивих і добрих людей. Бачимо, що посильну допомогу хоче надати кожна сім'я, - розповідає староста Михайло Рибак. - Ось днями завантажили волонтерам 12 мішків картоплі, а вже готовий черговий вантаж для відправки - буряки, морква, сухофрукти, ящики з закрутками, яблука, інше. Тож зможемо знову передати все для наших бійців.

Михайло Рибак каже, що внесок кожної людини важливий, тож вдячний усім без винятку за щирість, за небайдужість, за добре серце.

У бажанні бути корисним об'єдналися люди різного віку, різних професій. Це - і педагоги - Ольга Бех, Раїса Василишина, Галина Тарашевська, завбібліотекою Юлія Князь, які з перших днів війни докладають усіх зусиль для допомоги. Це завдяки невтомній праці Ганни Юрчук, Марії Ліщук, Віцентини Ярової, Галини Вернигори, багатьох інших змогли відправити бійцям і свіжоспечений хліб, і пиріжки, і печиво. А Леся Гончаренко разом з подругами забезпечували пельменями, варениками. Не обходиться сільська волонтерська робота без Андрія Ковпака, Івана Грабика, Тетяни Рибак, Василя Трохимчука, Любові Наумової та багатьох-багатьох інших жителів Шпичинець.

Чимало серед них - пайовиків Групи компаній «VITAGRO». Отримавши в розрахунок зерно, борошно чи кошти, люди вважають за свій обов'язок поділитися, допомогти тим, хто сьогодні на полі бою виборює мир і право жити, працювати, рости дітей, онуків на рідній землі.

ПАЙОВИКИ

ЗАВЖДИ ПОРЯД З ЛЮДЬМИ

Уже з 14 років Василь Шеремета змушений був працювати в колгоспі. Його батько - Кирило Шеремета - загинув під час Другої світової війни. І хлопець розумів, що відповідальність за сім'ю відтепер лягла на нього

- Брався за будь-яку роботу: пас людям худобу, допомагав обробляти городи, доглядав свині, корову в домашньому господарстві. Косив траву, сушив сіно, тягав важкі лантухи, аби всю живність нагодувати, - розповідає Василь Кирилович. - Бувало, хлопці кличуть м'яча поганяти, а в мене роботи по зав'язку. Пізніше, кажу. Та й пізніше не виходило.

А в колгоспі і за кіньми доглядав, і вантажником працював. Потім закінчив курси і працював помічником комбайнера. Згодом закінчив училище механізації. Навчатися мені подобалося, дуже любив читати книги. І дотепер - це моє улюблене заняття, - додає він.

Згадуючи минуле, Василь Кирилович розповідає, що за комсомольською путівкою його відправили у Казахстан, на цілину. А потім була служба в армії, також далеко від дому - в Оренбурзькій області. Дуже складними були ті роки строкової армійської служби. І коли повернувся у рідні краї, то зрозумів, що головне для нього - рідний дім, рідні люди, і що вже нікуди звідси не поїде.

Навчання в технікумі, робота інженером-механіком, начальником цеху на виробництві - цей досвід допоміг Василю Шереметі здобути авторитет у колективі, коли перейшов працювати в колгосп завідувачим майстернею.

Кожен, хто знає в Малій Березанці Василя Шеремету, обов'язково скаже про те, що Василь Кирилович великий правдолюб, ратує за справедливість і особливо шанує чесних людей. Він - пайовик «VITAGRO», віддав разом з рідними в обробіток компанії п'ять земельних паїв, і наголошує, що дуже задоволений тим, як керівництво дбає про своїх пайовиків.

- Якщо з людьми вчасно розраховуються за оренду паїв, якщо допомагають фінансами, коли потрібне, скажімо, лікування чи, можливо, з'явилася інша проблема, то, думаю, це треба належно оцінювати. Якщо у важку хвилину є до кого звернутися, якщо надають тобі руку допомоги - це дуже важливо для кожного. Я і мої односельці вдячні «VITAGRO» за те, що вона завжди поряд з людьми.

РІДНЕ СЕЛО

ВНЕСОК КОЖНОГО ВАЖЛИВИЙ

Давню й славу історію має невеличке село Глібки на Красилівщині. У вересні цього року йому виповнилося 505 літ. Проте у зв'язку з військовою урочистістю відклали до нашої Перемоги. А в місцевому храмі відбулася служба Божа, в якій взяли участь більшість жителів села. Молилися за мир, за повернення додому воїнів-захисників, зокрема й зі села Глібки, які воюють на фронті. Прагнення миру й щира молитва за життя бійців, як ніколи, об'єднують українців. Об'єднують і спільні добрі справи. Як розповідає староста села Валентина Семенчук, щоб допомогти фронту, у приміщенні Будинку культури працівники старостату, культпрацівники, сільський фельдшер, комунальники, небайдужі жителі села почали плести маскувальні сітки. Щоразу долучалося все більше бажаючих. Крім того, люди збирали продукти харчування, консервацію, щоб передати захисникам. Нещодавно відправили черговий вантаж, долучившись до внеску всієї територіальної громади, яка постійно допомагає Збройним силам України. Навіть найменший внесок кожного обертається великою допомогою, на яку так чекають мужні воїни-українці, висловлює думку староста села.

КОМАНДА РОБОТА ЗАБЕЗПЕЧУЄ ХОРОШИЙ РЕЗУЛЬТАТ

ДМИТРО НОВІЦЬКИЙ

« У цей складний час маємо триматися разом, знаходити взаєморозуміння, допомагати одне одному

пізнавати нове, коли виявляєш старання, все обов'язково вдається.

І справді, коли була необхідність у Великих Зозулинцях налагодити роботу машино-тракторного парку, цю відповідальну справу доручили Дмитру Новіцькому. Працював за сумісництвом керівником машино-тракторного парку і керівником зернового господарства.

Нині ж у колі його професійних турбот - забезпечення належної роботи зернотоків, сушарок, насіннєвих складів у селах Великі Зозулинці та Попівці.

- Зараз, зрозуміло, відчуваємо особливу відповідальність, адже все зерно нового врожаю треба довести до відповідної кондиції. Всі етапи підготовки до зберігання мають бути чітко відлагодженими. Зобов'язані також створити найкращі умови роботи для працівників, - розповідає Дмитро Новіцький. - Попередньо проводили ремонт обладнання, готували приміщення, проводили чимало інших заходів, аби розпочати сезон.

Через дощовий вересень, додає Дмитро Анатолійович, почали приймати лише перші партії зерна. Та аграрії сподіваються, що з погожими днями їхня робота активізується.

- Кожен хто працює в компанії «VITAGRO», забезпечений стабільною зарплатою, сім'ї, відповідно, можуть планувати фінансові витрати, свій сімейний бюджет - це великий плюс. І, переконаний, більшість людей цінують таку можливість. Та дуже важливо, на мою думку, мати інтерес до своєї роботи, мати бажання вдосконалюватися, досягати вищого. Ось тоді робота, як кажуть, буде в радість, тоді у колектив ітимеш із задоволенням, - додає керівник зернового господарства.

У розмові з Дмитром Новіцьким і справді зауважуєш на тому, як вболіває він за справу, за своїх колег.

- У цей складний час маємо триматися разом, знаходити взаєморозуміння, допомагати одне одному. Бачимо, якою є підтримка з боку керівництва компанії, тож і кожен з нас на своєму місці, повинен усвідомлювати, що саме завдяки командній роботі, згуртованості, взаємовиручці зможемо добиватися хорошого результату, - підсумовує Дмитро Новіцький.

Енергійності Дмитра Новіцького, керівника зернового господарства у селах Великі Зозулинці, Попівці можна по-доброму заздрити. Він успішно справляється з чималим обсягом виробничих навантажень і готовий виконувати найважчі завдання.

- Дмитро Анатолійович - професіонал високого рівня, а ще він - дуже порядний, толерантний, доброзичливий - людина, з якою приємно працювати, спілкуватися, - характеризує його керівник відділку Леонід Лісковий. - Якщо за вирішення питання береться Дмитро Новіцький, ми впевнені в бажаному результаті.

Дмитро Новіцький здобув вищу освіту за спеціальністю «Облік і аудит», але на практиці йому довелося глибоко вивчати зернове господарство. Сам він переконаний, коли в людини є бажання

НАЗУСТРІЧ ЛЮДЯМ

РАЗОМ У ВАЖКУ ХВИЛИНУ

- Коли в життя раптом з'являється дуже складна ситуація, ми всі звертаємося за допомогою до Бога. Так було і в мене. Чотири роки тому стався перший інфаркт, лікарі повідомили про те, що необхідна операція. Я багато передумав. Були сумніви, був, звичайно, і страх, чи зможу перенести її. А після того, як приїхав з лікарні додому, відчув велику потребу в молитві, потребу подякувати Богу за те, що живий. З тих пір я постійно відвідую наш сільський храм і став старостою церкви, - розповідає свою історію Микола Михайлович Бідонько з села Демківці на Чемеровеччині. - Тут, у стінах храму, я знаходжу спокій, тут ніби впорядковуються всі мої думки, тут молюся за найдорожче - за мир на нашій землі, за здоров'я близьких.

Та після повторного інфаркту в цьому році, розповідає далі Микола Ми-

хайлович, - лікарі наполягали на черговій операції. Необхідно було встановити ще один стент. Та, зрозуміло, треба були чималі кошти. Наша з дружиною пенсія ці витрати й близько не покриє...

Ось тоді й звернувся Микола Михайлович до керівництва компанії «VITAGRO», якій його сім'я віддала в обробіток два земельні паї, аби розрахунок за пай видали завчасно. Пайовику пішли назустріч. Але окрім цього, компанія надала йому грошову допомогу, отримав її і від депутата Хмельницької обласної ради Петра Лабазюка.

- Немає таких слів, щоб висловити мою щирю подяку Петру Петровичу Лабазюку, рідній компанії за таку важливу для мене допомогу. Операція минула успішно, і я живу, радію своїм дітям, онукам, - каже 65-річний чоловік.

Микола Михайлович не даремно називає «VITAGRO» рідною. Адже його сім'я тісно пов'язана з компанією. Тут свого часу на Свіршківському свинокомплексі працював його син, який нині служить у ЗСУ, у саду компанії працює й зять Миколи Бідонька.

- Про своїх працівників, як і про своїх пайовиків, компанія належно турбується, - додає він. - Думаю, люди за це також дякують, бо в наш складний час - хороша робота, хороший зарібок - це те, що дає опору в житті.

ДУХОВНІСТЬ

ПІДТРИМКА ЦЕРКОВНИХ ГРОМАД

Її упродовж багатьох років надають благодійники фонду Сергія Лабазюка «МИ ПОРУЧ»

Цього року вони приєдналися до святкової служби та вручили сертифікати на потреби храмів в селах: Шумівці, Слобідка, що на території Розсошанської громади, в селі Волиця, що в Хмельницькій територіальній громаді.

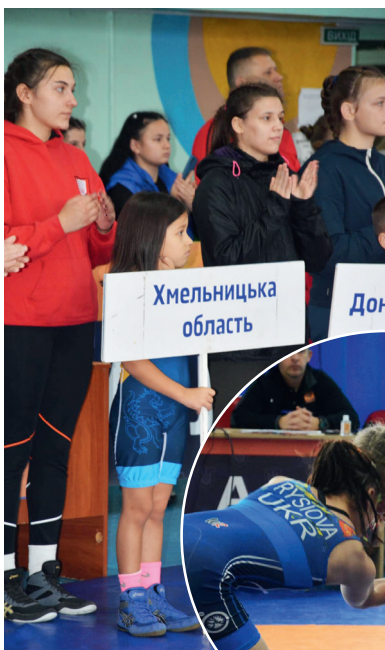
Всі молитви зараз - за мир в Україні, за наших мужніх воїнів і бажану Перемогу. Тож на Різдво Пресвятої Богородиці вони об'єднали багатьох людей.

Церковні громади, які відзначали храмове свято, вдячні благодійному фонду «Ми поруч», що в цей складний час не призупиняють своєї допомоги, що з відкритим серцем, добрими помислами ідуть до людей.

ІНВЕСТИЦІЇ - В ЗДОРОВ'Я ДІТЕЙ

Благодійний фонд «МИ ПОРУЧ» з року в рік підтримує спортсменів Хмельниччини. Нещодавно благодійники виділили кошти на участь в змаганнях 22 спортсменів-веслувальників Волочиської ДЮСШ. На чолі з тренерами Русланом Шевцовим та Назаром Кривошиєм вони вирушили на Всеукраїнські змагання до міста Ковель, де представляли рідну школу у веслуальному спорті. Крім того, з нагоди Дня фізичної культури та спорту Волочиська ДЮСШ отримала грошовий сертифікат на зміцнення матеріально-технічної бази, аби діти мали змогу і надалі розвиватися та здобувати спортивні досягнення

Перемоги в спорті додають впевненості що у нас, українців, все буде добре

Нещодавно на Хмельниччині відбувся чемпіонат з вільної боротьби серед жінок до 23 років. Підтримуючи розвиток спорту і талановитих спортсменів, і цього разу благодійники фонду «МИ ПОРУЧ» вручили подарунковий сертифікат для Асоціації спортивної боротьби в Хмельницькій області на придбання сучасного тренажера. Без сумніву, з його допомогою юні спортсмени удосконалюватимуть свої навички і зможуть досягти нових блискучих результатів.

«Інвестуючи в спорт, - ми інвестуємо в здоров'я підростаючого покоління. Сьогодні, в умовах війни, як ніколи, важливі будь-які досягнення не лише на фронті, а й в інших сферах життя», - переконана команда «МИ ПОРУЧ».

МИ - УКРАЇНЦІ!

Перший урок, яким відкрили навчальний рік, мав символічну назву «Ми українці: честь і слава незламним». Почуття гордості та приналежності до незламного українського народу, який героїчно боронить свою державу, мабуть, відчуває сьогодні кожен, хто вважає себе частиною великої нації

Представники благодійного фонду «МИ ПОРУЧ» за доброю традицією завітали на урочисті лінійки до Волочиського НВК, Волочиської ЗОШ №1 та №5, Бальковецького та Полянського ліцеїв, вручили подарункові сертифікати та привітали усіх дітей, їхніх батьків, вчителів з Днем знань.

«Нехай у школах на перервах звучить дзвінкий сміх, а не сигнали повітряної тривоги. Дружньої атмосфери, цікавих подій, гарних оцінок і постійного прагнення розвиватися. Успіхів, здоров'я, відмінних результатів, плідного і спокійного навчального року!» - побажала школярам представниця фонду Валентина Ряба.

І благодійники фонду «МИ ПОРУЧ», і працівники Групи компаній «VITAGRO» бажають українським дітям цікавого та насиченого навчального року під мирним небом України.

РЕАЛІЇ ВІЙНИ

МОЛИЛИСЯ, ЩОБ
ПОВЕРНУВСЯ З ПОЛОНУ

Важко стримати сльози, коли дивилися кадри визволення наших мужніх захисників із полону. Скільки ж довелося їм пережити. Проте гідність, волелюбність, стійкість українців не вдасться скорити нищому ворогу. Про це говоримо зі священнослужителем Василем Дешевим, настоятелем храму в селі Нивра на Тернопільщині. Щоденно у храмі лине молитва до Бога та Пресвятої Богородиці за мир в Україні, за наших мужніх воїнів-героїв, які стоять на захисті рідної землі. Прихожани храму, жителі села, серед яких чимало пайовиків компанії «VITAGRO», хто чим може, з перших днів війни допомагають армії, своїм землякам, які воюють на фронті. Для більшості приміщення церкви стало місцем, де збирали необхідну провізію, кошти для потреб військових. Саме тому чи не все село співпереживало, поділяло велику тривогу з священнослужителем, знаючи про те, що його двоюрідний брат, також священник, капелан Василь Вироzub потрапив до ворожого полону

Великих зусиль доклало керівництво української держави, волонтери, небайдужі патріоти, аби капелан, його друзі, з якими опинився в полоні, сьогодні знову були вдома, серед своїх.

- Ми радіємо за кожну людину, яка повернулася до рідних, молимося за тих, хто залишається у лапах рашистів і віримо, що одного дня вони обіймуть своїх найдорожчих, - сказав після повернення мій брат Василь Вироzub. - А його розповідь про пережите є ще одним свідченням, яким жорстоким є наш ворог, яким дикуньським є його ставлення до полонених.

У лютому капелан Василь Вироzub із колегами та лікарем вирушили на острів Зміїний, щоб забрати тіла загиблих. Він розповідав, що начебто була інформація про домовленість із російською стороною, що їм дадуть «зелений коридор». Але це був обман.

Отець ВАСИЛІЙ ВИРОЗУБ

Ми радіємо за кожну людину, яка повернулася до рідних, молимося за тих, хто залишається у лапах рашистів і віримо, що одного дня вони обіймуть своїх найдорожчих

Коли вони наблизилися до острова, була дана команда капітану їхнього судна, щоб він зупинився, кинув якор і чекав доглядової групи, інакше - буде розстріляний. Доглядова група зайшла на борт судна «Сапфір». І практично з цього моменту судно вже було захоплено.

Вороги думали, що це якась спецгрупа, яка хотіла захопити Зміїний. Три священники і лікар йшли захопити Зміїний - це ж треба мати таку хвору фантазію. Брат розповідав, що їх допитували. «В каком отделении СБУ, поп, работаешь?» - було перше питання. Коли відповідали, що в нас вже 30 років незалежна держава, що 30 років ніхто не співпрацює ні з КГБ, ні з ФСБ, то не повірили. Бути такого не може, казали, бо який тоді сенс такої посади?

Спочатку їх утримували 11 днів в Криму, потім літаком переправили в Белгородську область, у фільтраційний табір. По 2-3 години тримали на снігу, в сильний мороз. Наказали руки тримати за головою, ставати на коліна. Якщо хтось підіймав голову, щоб роздивитися, то били прикладом по голові.

Запитали брата «Как зовут?» «Отець Василій Вироzub», - відповів він. І отримав прикладом у живіт. «Нет у тебя здесь фамилии, нет у тебя имени. У тебя - номер. И Бога твоего здесь нет!»

Після фільтраційного табору полонених етапували в СІЗО в Старому Осколі. А там було ще гірше. Коли вели полонених на прогулянку, де не було камер, то могли побити, собак «натравити», щоб покусали. Якщо орки піддавали тортурам цивільних, то можна лише уявити, що вони робили з нашими солдатами. Били і гумовим кийками, били струмом. Допити проводили, заламуючи руки. Що-що, а катувати вони навчилися!

Під час одного допиту брата запитували, чи бачив обстріли мирного населення Луганська чи Донецька? І ще одне: чи володіє інформацією про місце перебування Бандери?

У телефоні знайшли фотографію, де він з Ярошем. Побачили й осяжені, почали бити. Думали, мабуть, що зловили якогось спецгента від Яроша.

11 чи 12 обмінів капелана Василя Вироzub не пускали, потім двічі виводили, переодягали у їхній одяг. Мабуть, це був такий психологічний тиск. Бо потім казали: «Всё, отмена. Твои тебя забирают не хотят». Практично всіх змушували відмовлятися від обмінів. Полонені повинні були на камеру записати, що відмовляються, бо бояться повернутися в Україну, бо бояться націоналістів...

Усе витримали наші українці. І довгоочікувана зустріч із двоюрідним братом Василем, капеланом Одеської єпархії Православної церкви України, відбулася. Ми вдячні усім за підтримку, за молитви, за співчуття.

Коли відчуваєш, що не один, - це додає сили, а віра зміцнює дух, - додає отець Василь. - Добре, що ми об'єднуємося - і прості жителі, і прихожани церкви, і компанія «VITAGRO», яка допомагає фронту. Коли ми разом, то й справді ми сила.

ІСТОРИЧНА ПРАВДА

НОВА КНИГА - ДАНИНА
ПАМ'ЯТІ ПАТРІОТАМ

МИХАЙЛО БУРТНЯК

Відлуння Холодного Яру: історія ОУН-УПА сіл Іванків і Гуштинка». Це - книга-спогад, книга-реквієм, книга, яка має стати даниною пам'яті героям, вінком слави до їх знаних і незнаних могил

Він народився 4 вересня 1931 року в селі Гуштинка (тепер Іванків) Борщівського району Тернопільської області в селянській родині. 1949 року закінчив середню школу і вступив на історичний факультет Кам'янець-Подільського педінституту. З травня 1944 року - член молодіжної організації «Юнак», учасники якої співпрацювали з підпіллям ОУН, виконували посильні доручення.

Та в квітня 1952 року Миколу заарештували. Під час слідства висували різні звинувачення, а засудили «за недонесення». Десять років ув'язнення і п'ять років позбавлення прав - таким був вирок для юнака. Ув'язнення відбував в Унжлагу, неподалік Нижнього Новгороду. У 1955 році був звільнений із зняттям судимості, як такий, що на час вчинення «злочину» не досяг повноліття, та за амністією від 27 березня 1953 року.

Після звільнення Михайло закінчив Республіканську школу сільськогосподарського обліку, працював бухгалтером з колгоспного обліку в МТС на Львівщині, обіймав інші посади, пов'язані з бухгалтерським обліком.

У 1960 році повернувся в рідне село. Заочно навчався на фізико-математичному факультеті. Працював учителем математики в сільсь-

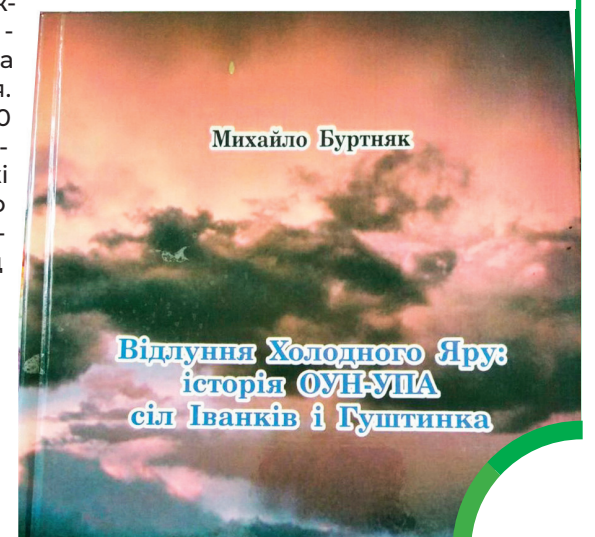
кій школі рідного села Іванків до виходу на пенсію у 1991 році.

Ні тюрми, ні відверте цькування не зламали палкого патріота, щирого українця, добропорядну людину. Прагнення бачити українців вільними, заможними, гідними громадянами великої держави Україна не полишають його і нині. Історичні факти минувшини, свої особисті переживання Михайло Буртняк виклав у першій книзі «Перекотиполо розповідає».

Турботу по те, щоб побачила світ друга книга «Відлуння Холодного Яру», взяла на себе колишня учениця Михайла Миколайовича Буртняка - Марта Ярославівна Кузьмич. Після закінчення педагогічного училища вона за розподілом приїхала на Рівненщину. Навчалася на філологічному факультеті Кам'янець-Подільського педагогічного інституту. Високі організаторські здібності, активна життєва позиція, патріотизм допомогли Марті Ярославівні обіймати посади у владних органах Борщівського району на Тернопільщині, а згодом упродовж 25 років, бути директором Мушкатівської школи. Допомогти своєму учителю, людині, котрій довелося стати свідком буремних подій, Марта Ярославівна вважає своїм обов'язком.

- Саме тому я звернулася до керівництва компанії «VITAGRO», просила надати фінансову допомогу для друку книжки, - розповідає Марта Ярославівна. - Моя сім'я є пайовиком компанії і вірила в те, що до моєї просьби дослухаються. Група компаній «VITAGRO» надала 20 тисяч гривень, щоб ця книга побачила світ. І ось ми тримаємо в руках свіжі примірники. А насправді - тримаємо невигадану історію життя людини - патріота, нашого земляка, який понад усе любить Україну.

- Підтримка у виданні книги в такий непростий час - це не лише вагомий внесок у розвиток української літератури, а й вияв патріотизму, національних інтересів, - висловлює вдячність компанії «VITAGRO» автор книги, житель села Іванків Борщівського району Михайло Буртняк.

ЖИТТЯ ДАРЕМНИМ НЕ НАЗВЕШ

Найбільше переживань за рідну дитину таїть мамине серце. А її уміщує в собі увосьмеро разів більше. Та поряд з тривогою за кожну, нехай і дорослу, дитину, воно віддає нескінченну любов, яка живить всю їхню велику родину

- Тепер, коли разом збирається вся наша сім'я, за обіднім столом 23 людини. І такі дні для нас із чоловіком дають відчуття найвищого щастя, - розповідає Антоніна Марчук з села Мислятин на Ізяславщині.

Із Леонідом, своїм майбутнім чоловіком, були знайомі ще в школі. Та «помітили» одне одного значно пізніше. Почали зустрічатися, а згодом зіграли весілля.

- Коли ж народилася наша перша донечка Віточка, ми не чули себе від щастя. Через два роки лелека приніс нам Оксаночку, ще за рік - Сашка, за ним - Володю. Через два роки знову зросла наша сім'я - Іриночка з'явилася на світ. Ще через три - Наталочка, потім - Мирослава, у 2000 році народився Діма. «Хто б тобі що казав, - не слухай. Своїх дітей ми виховуємо самі. Вони - доглянуті, розумні, вони - наше життя», - говорив мені Льоня, коли переказувала йому якісь чутки. - Побачиш, нам ще будуть заздрити, що маємо таку велику дружну родину».

І справді, хоч дорослі діти живуть у Рівному, в Києві, дорогу до батьківського дому не забувають.

- У нас склалися свої родинні традиції: обов'язково на мій день народження, батька, на Різдво, на Великдень, Трійцю всі з'їжджаються, маємо святкувати разом. Обов'язково разом саджаємо город, копаємо картоплю, буряки. Діти знають, що повинні допомогти. І коли такою командою працюємо, то й справді можна по-доброму заздрити.

- Але ж, коли діти були малими, мабуть, мусили багато в чому собі відмовляти? - запитую багатодітну маму.

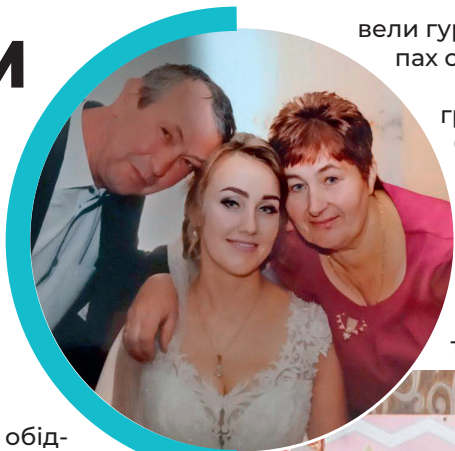
- Якщо скажу, що було легко - це не так. Був час, коли мали одразу трьох студентів. Зібрати сумку кожному, дати якусь копійку. Та ми не панікували. Тримали багато худоби, город - все це давало можливість виходити з тяжкої ситуації.

Та не треба думати, що ми з чоловіком були занурені лише в домашнє господарство, - продовжує Антоніна. - Було, що в клубі обоє

вели гуртки, обоє брали участь у художній самодіяльності, у вокальних групах співали.

Я ще й встигала готувати на весіллях. І якщо вже згадувати про громадські навантаження, то всі роки, поки навчалися діти в школі, була головою батьківського комітету, 15 разів очолювала виборчу комісію в селі, була секретарем на виборах. Люблю бути серед людей, допомагати людям чим зможу.

Вірите, я навіть жодної декретної відпуски не відбула повністю. Місяць-два - і на роботу. Тридцять років працювала в сільському господарстві економістом. Мама дуже допомагала, за це буду вдячна їй все життя. А Льоня спочатку працював в колгоспі інструктором по спорту, потім - електриком.

Пізніше вже старші діти допомагали доглядати молодших. У кожного з наших дітей - свій характер, свої звички, свої уподобання. І ми намагалися розвивати в них саме те, до чого, як кажуть, лежить душа.

Володя, до прикладу, любив спорт, але й музикою хотів займатися. Тож віддали його ще й в музичну школу. А закінчив він факультет фізкультури в педагогічному університеті імені Драгоманова в Києві. Сашко - дуже хазяйновитий, його інтерес - техніка, тому й здобув спеціальність інженера-механіка. Наймолодший Діма також буде хорошим господарем. Ще навчається у виші, а вже знайшов підріботок, дуже дисциплінований любить порядок. Ірина - творча, пише вірші, гарно декламує, вона - педагог. Наталочка теж здобула педагогічну освіту, деякий час була викладачем у коледжі, тепер змінила роботу, вона добра і чутлива. Мирослава, Віка, як і я, мають хороші організаторські здібності. Оксана - ініціативна, працює в магазині, чудова мама для своїх двох діток, живе з сім'єю неподалік, у Клубівці.

Вони, може, й різні за характером, але ми, батьки, відчуваємо велику любов від кожного. Вдячні їм за онуків, які дарують нам велику радість. Своїми дітьми ми пишаємося і не раз думаємо про те, що це і є найбільший скарб, і що наше життя даремним не назвеш.

ПРО ДОМАШНІ СЕКРЕТИ

Сім'ю Катерини Вовк і Олександра Трембача добре знають у Боднарівці. Перебравшись свого часу на постійне місце проживання з гамірливого міста до села, вони давно вже стали тут «своїми». Олександра Михайловича Трембача свого часу навіть обирали головою сільської ради, довіривши відстоювати інтереси місцевих жителів

А його дружина - Катерина Вовк - менеджер Групи компаній-н«VITAGRO». Немає такого будинку пайовиків компанії, в якому не побувала б вона. Катерину Володимирівну в Боднарівці вважають першим порадином, помічником у питаннях, що стосуються оплати за оренду паїв, оформлення договорів і подібних. Та кожен із них не проміне сказати, про доброту, щирість і сердечність цих людей. А ще - господарський хист подружжя. І Катерина Володимирівна, і Олександр Михайлович - тримають чимале домашнє господарство, город і часто у розмові з односельцями обговорюють свої, так би мовити, домашні здобутки. Як і кожна хороша господиня, Катерина Володимирівна знає чимало рецептів консервації на зиму. А Олександр Михайлович не приховує секрети, які допомагають збирати хороші врожаї на домашніх грядках, в саду. Він розповів, що цього року сім'я збирала чудовий урожай малини і наголосив, що це - результат правильного догляду.

Щоб малина порадувала урожаєм у наступному році, то такі гілки, що принесли врожай, восени потрібно видалити повністю - обрізати на рівні землі. Визначити їх легко - поверхня гілок темна, суха та лушиться. Такі старі гілки - джерело інфекційних хвороб. Тому, щоб у малиннику цієї «зарази» не було, їх треба позбутися. Осіння обрізка - це профілактичний захід, який краще не ігнорувати.

У молодих, здорових пагонів потрібно вкоротити тільки верхівку. Достатньо обрізати приблизно на 10 сантиметрів, не більше. Основна ягода на верхній частині гілки, тому занадто коротити не варто.

Якщо малина дуже висока, тому що деякі сорти доходять і до 2 метрів, її притискають до землі і фіксують. Цю процедуру треба проводити при плюсових температурах, поки гілки ще гнучкі.

Як укриття підійде солома, торф, тирса та будь-який інший мульчуючий матеріал.

А якщо вирощуєте ремонтантну малину, восени її потрібно обрізати, залишивши 10-12 сантиметрів пеньки від рівня землі. Це свого роду профілактика підмерзання. Тому що підмерзла малина навесні піде на зріст неохоче. Ці пеньки зріжуться навесні, приблизно у квітні. Такий спосіб обрізання зробить плодоношення в наступному сезоні дуже яскравим.

Обрізану ремонтантну малину потрібно присипати добре перегноем і у такому вигляді відправити на зимівлю.

А Катерина Володимирівна ділиться рецептом консервування винограду на зиму:

- Він виходить на смак, як свіжий. Беремо відокремлені від гілок ягоди. Складаємо у банку ягоди зеленого та синього винограду. Насипаємо у кожен літрову банку 30 грамів цукру. Заливаємо водою, стерилізуємо. Через п'ять хвилин після закипання, дістати банки та закрити кришками. Після охолодження, виносити банки у підвал. Смачно і корисно.

Надсилайте і ви, шановні читачі, свої улюблені рецепти консервації на зиму, улюблених страв і догляду за садом й городом.

